

SPYŚ.

SIOMY DESIATOK.

- No. 1. Būu pan Sawa w Nemyrowi, w pana na obidi. Duma pro Sawu, z pid Meżyryczy.
- „ 2. Wijut' witry, wijut' bujny, aż derewja hnut' sia. Dumka z Ukrainy.
- „ 3. Żałko materi ditok! „Oj bida, bida czajci nebozi.“ Dumka.*)
- „ 4. Po za hajem brała diwczyna lon. Dumka z pid Nowohoroda-Wołyńskoho.
- „ 5. Łuhom idu konia wedu, rozwywaj sia łuze! Szumka z pid Łuben.
- „ 6. Bołyť moja hołowońka wid samoho czoła. Piśnia.*)
- „ 7. Haiłka. „A my proso sijały, sijały. Piśnia wesnianaja.
- „ 8. Syrota. „Oj, ne szumy łuze z dubrowoju duże.“ Dumka z Ukrainy.
- „ 9. Jak hirko w newoli! „Ta chodyu czenczyk po nad wodoju.“ Piśnia.*)
- „ 10. Oj, czyj że to dwir? prytoczyu by swij! Piśnia z pid Głuchowa.

*) Z lubymych piseń kniazia G. A. Potjomkina.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 1.

„Buŭ pan Sawa w Nemyrowi w pana na obidi.“

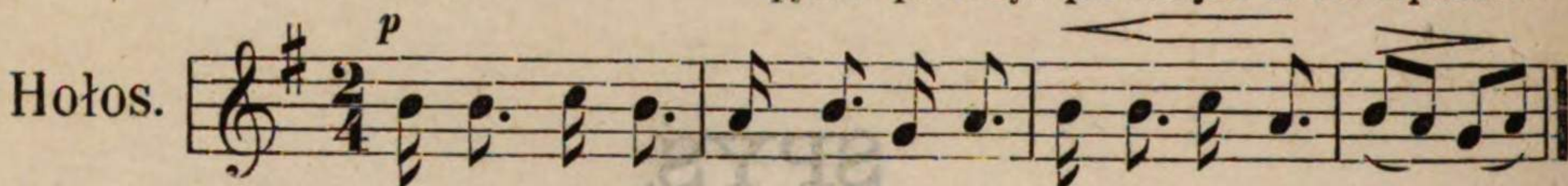
Duma pro Sawu

(z pid Meżyrycza.)

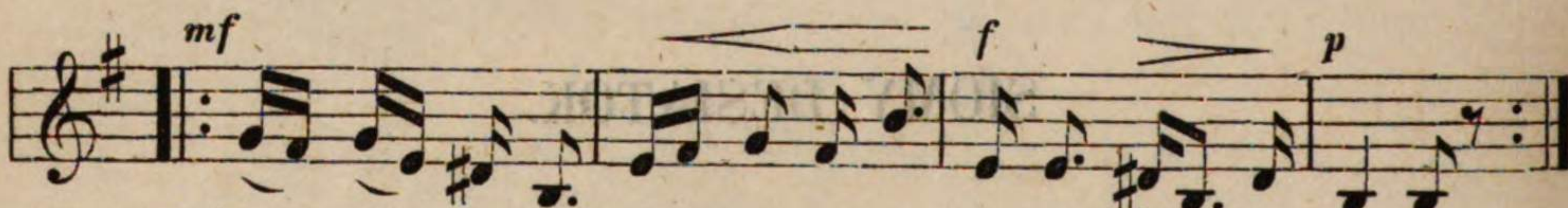
Hołos spiwaŭ Kindrat Straszkiewicz.

Andante.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Buŭ pan Sa-wa w Ne-my-ro-wi w pa-na na o - bi - di,

Oj, szcze ne znaŭ, ta-j ne czuwaŭ o swij tiaż - kij bi - di!

Sidłaj chłopcze konia moho, sidłaj woronoho;

: Pojidemo do domoŭku, bo tu nas ne mnoho; :|

Stoit' jawir nad wodoju, w wodu pochyłyŭ sia:

: Iide Sawa do domoŭku, czohoś zażuryŭ sia: :|

Oj pryjichaŭ do domoŭku, taj skrypnuŭ dweryma,

: Pytajet sia czeladoŭki, szczo czuwaty w doma? :|

Harazd, harazd, pane Sawo, szczasływa hodyna:

: Twoja żona, nasza pani, porodyła syna. — :|

Hej, siw Sawa w kinci stoła, tiażeńko dumaje,

: A Sawycha mołodeŭka dytynu kupaje. :|

Pidy chłopcze do pywnyci, natoczy horilki;

: Nechaj że ja ta napju sia za zdorowje žinki; :|

Pidy chłopcze do pywnyci, natoczy m'ni wyna,

: Nechaj że ja ta napju sia za zdorowje syna; :|

Pidy chłopcze do pywnyci, natoczy m'ni medu,

: Szczo-ś m'ni tiażko, szczo-ś m'ni nudno, hołowky ne zwedu. :|

Hej, siŭ Sawa w kinci stoła, dribni lysty pysze,

: A Sawycha mołodeŭka dytynu kołysze: :|

Luli, luli, luli, luli, wrodływyj synoczku,

: Nechaj lażu, ta spoczynu, złożu hołowoczku. :|

Hej! szcze chłopeć ne pospisyŭ po med do pywnyci,

: Obstupyły kozaczeńki dokoła switlyci; :|

Перша Сотня.

Сіюми Десятокъ.

No. 1.

„Бувъ панъ Сава въ Немирові въ пана на обіді.“

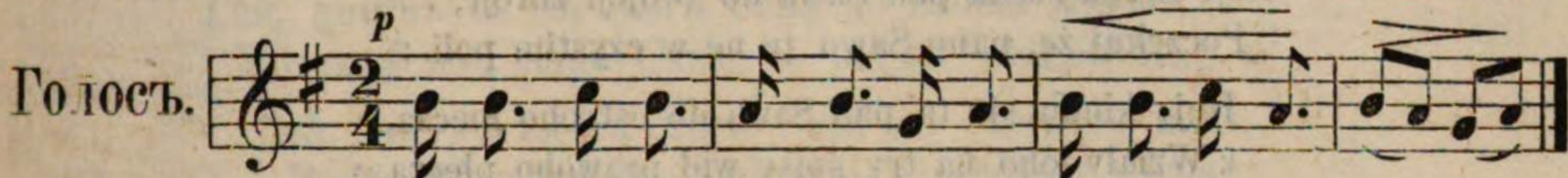
Дума про Саву

(зъ підъ Межирича.)

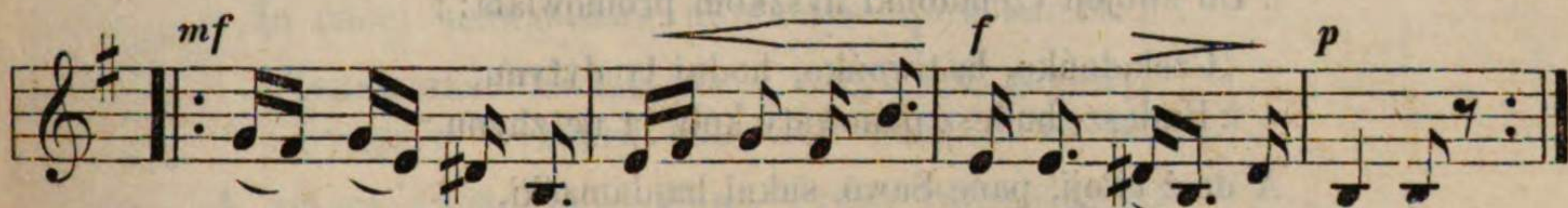
Голосъ співавъ Кінд. Страшкевичъ.

Andante.

Списавъ и передоживъ підъ музику А. Коціпінській.

Бувъ панъ Са-ва въ Не-ми-ро-ві въ па-на на о - бі - ді,

Ой, ще не знавъ, тай не чувавъ о свій тяж-кій бі - ді!

Сідлай хлопче коня мого, сідлай вороного;

: Пойідемо до домоньку, бо ту насъ не много. :|

Стоїть явіръ надъ водою, въ воду похилився:

: Йіде Сава до домоньку, чогось зажурился. :|

Ой приїхавъ до домоньку, тай скрипнувъ дверима,

: Питається челядоьнкі, що чувати въ дома? :|

Гараздъ, гараздъ, пане Саво, щаслива година:

: Твоя жона, наша пані, породила сина. — :|

Гей, сівъ Сава въ кінці стола, тяженько думає,

: А Савиха молоденька дитину купає. :|

Піди хлопче до пивниці, наточи горілки;

: Нехай же я та напьюся за здоровье жінкі; :|

Піди хлопче до пивниці, наточи м'ні вина,

: Нехай же я та напьюся за здоровье сина; :|

Піди хлопче до пивниці, наточи м'ні меду,

: Що-сь м'ні тяжко, що-сь м'ні нудно, головки не зведу. :|

Гей, сівъ Сава въ кінці стола, дрібні листи пише,

: А Савиха молоденька дитину колише: :|

Люлі, люлі, люлі, люлі, вродливий синочку,

: Нехай ляжу, та спочину, зложу головочку. :|

Гей, ще хлопець, не поспішивъ по медъ до пивниці,

: Обступили Козаченькі докола світлиці; :|

Ne wstyh chłopeć wernuty sia z pywnyci do chaty,
|: Pryjichały kozaczeńki Sawu hrabuwaty: :|

Pomahaj-bih, pane Sawo, harazd nam sia majesz,
|: Sydysz sobi w switlyczeńci, wyno popywajesz; :|

Czelom, czelom pane Sawo, harazd nam sia majesz,
|: Dałekiji hosti majesz, czym-że ich pryjmajesz? — :|

Pryjmaŭ-by was wynom, medom, ne budete pyty,
|: Tilko mene mołodoho, z świtońku zhubyty. . . :|

Hej, kinuŭ sia ta pan Sawa do swojeji zbroji; . . .
|: Poczekaj że, pane Sawo, to ne w czystim poli. :|

Hej, kinuŭ sia ta pan Sawa do ostroho mecza,
|: Wziały joho na try spisy wid prawoho płecza; :|

A Sawycha mołodaja wiknom utikała,
|: Do swojeji czeladońki nyszkom promowlała: :|

„Czeladońko, łastiwońko, hoduj ty dytynu,
|: Budesz, budesz panowaty koły ja ne zhynu.“ :|

A de-ż twoji, pane Sawo, sukni hajdamaćki,
|: Szczo w nych chodyu po Wkraini, wodiaczy zatiażki? :|

A de-ż twoji, pane Sawo bytyji talary,
|: Szczo-ś ich nabrau po Wkraini, wodiaczy zatiahy? :|

A de-ż twoji, pane Sawo, kytajki, otłasy,
|: Szczo-ś ich nabrau po Wkraini żińci na pojasy? :|

A de-ż twoji, pane Sawo, kosztowni damaszki,
|: Szczo-ś ich nabrau po Wkraini żińci na zapaski? :|

A de-ż twoja, pane Sawo, wełykaja zbroja?
|: Ośde wysyt' na kiłoczku, ałe wże ne twoja. — :|

Hej, wdaryu sia ta pan Sawa ob poły rukoju,
|: Pryjszło-ż meni pohybaty z dit'my iz żonoju; :|

Hej, wdaryu sia ta pan Sawa po połach rukamy,
|: Ohlanetsia nazad sebe, tecze krow rikamy. :|

Hodi, hodi, pane Sawo, hodi wojowaty,
|: Oj ne buło pane Sawo, Cerkow rabowaty! :|

Zaszumiła szabeloczka, jak z lisa pretynka;
|: Została sia ta-j po Sawi mołodaja żinka. :|

Hej, baczyły mnohi lude Wkraińsku sowoczku,
|: Szczo prynesła panu Sawi smertelnu soroczku. :|

Pryłetiły k' panu Sawi Wkraiński worony,
|: Zazwonyły panu Sawi razem w usi dzwony. :|

Taki-ż sami słowa w zborynyku Waćława
z Oleska str. 502.

Не встигъ хлопець вернутися зъ пивниці до хати,
: Приїхали козаченькі Саву грабувати: :

Помагай-бігъ, пане Саво, гараздъ намъ ся маешъ,
: Сидишъ собі въ світличеньці, вино попиваешъ; :

Челомъ, челомъ пане Саво, гараздъ намъ ся маешъ,
: Далекійі гості маешъ, чимъ-же їхъ приймаешъ? — :

Приймавъ-би васъ виномъ, медемъ, не будете пити,
: Тільки мене молодого, зъ світоньку згубити. . . :

Гей, кінувъ ся та панъ Сава до своєї зброї; . . .
: Почекай же, пане Саво, то не въ чистімъ полі: :

Гей, кінувъ ся та панъ Сава до гострого меча,
: Взяли його на три списи відъ правого плеча; :

А Савиха молодая вікномъ утікала;
: До своєї челядоньки нишкомъ промовляла: :

„Челядонько ластівонько, годуй ти дитину,
: Будешъ, будешъ панувати коли я не згину.“ :

А де-жъ твої, пане Саво, сукні гайдамацькі,
: Що въ нихъ ходивъ по Україні, водячи зтяжки? :

А де-жъ твої, пане Саво битийі таляри,
: Що їхъ набравъ по Україні, водячи зтяги? :

А де-жъ твої, пане Саво, китайки отласи,
: Що їхъ набравъ по Україні, жиньці на пояси? :

А де-жъ твої, пане Саво, коштовні дамашки,
: Що їхъ набравъ по Україні жиньци на запаски? :

А де-жъ твоя, пане Саво, великая зброя?
: Осьде висить на кілочку, але вже не твоя. — :

Гей, вдаривъ ся та панъ Сава объ поли рукою,
Прийшло-жъ мені погибати зъ дітьми і жоною; :

Гей, вдаривъ ся та панъ Сава по полахъ руками,
: Оглянется назадъ себе, тече кровъ ріками: :

Годі, годі, пане Саво, годі войовати,
: Ой не було пане Саво, Церковъ грабувати! :

Зашуміла шабелючка, якъ зъ ліса претинка;
: Зостала ся та-й по Саві молодая жінка: :

Гей, бачили многі люде Українську совочку,
: Що принесла пану Саві смертельну сорочку: :

Прилетіли къ пану Саві Українські ворони,
: Зазвонили пану Саві разомъ въ усі дзвони: :

„Wijut' witry, wijut' bujny, až derewja hnut'sia.“ *)

Hołos z Rukopysi M. Wyhornickiego.

Perełóżyu pid muzyku A. Kocipiński.

Oj, jak bo - łyt' mo - je ser-ce, sa - my ślo - zy ljut'-sia!

Traczu lita w lutym hori i kińcia ne baczu ;
Tilki todi ľehcze stane, jak troszky popľaczu.

Ne prydadut' ślozy szczaśtja . . . serciu łehcze bude;
Chto szczaślywym buŭ czasoczok, po wik ne zabude.

Jest'-że lude, szczo i mojij zawydujut' doli:
Czy szczasływa-ż ta byłyna, szczo roste u poli?

Szczo na poli, szczo na piskach, bez rosy na sońci?
Tiażko żyty bez myłoho na czużyj storonci!

Bez myłoho doli nema, stane świt tiurmoju,
Bez myłoho szczaśtja nema, nema i pokoju!

De ty myłyj, czornobrywyj, de ty? — ozowy sia!
Jak bez tebe ja horjuju, pryjdy, podywy sia!

Do kohož ja pryhornu sia, i chto pryhołubyt',
Koły teper nema toho, jakij mene lubyt'? . .

Poletila-b ja do tebe, ta kryleć ne maju,
Szczu-b pobaczyu, jak bez tebe z horia wysychaju! **)

Taki-ż sami słowa w Zborniku: Żegota Pauli. Cz. II. Str. 131.

*) Chocz tu piśniu p. Wyhornicki zpysaŭ od selanyna, ale kaŭut', szczo jiji napysaŭ nezabutny Kotlarewski.

**) Warjant. Sochnu, czachnu ja bez tebe; wsiak-czas umiraju!

Перша Сотня.

Сіомі Десятокъ.

No. 2.

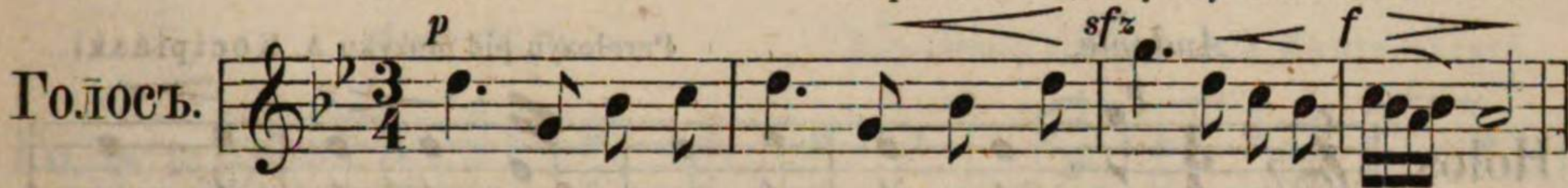
„Віють вітри, віють буйни, ажъ деревья гнутся.“ *)

Думка зъ України.

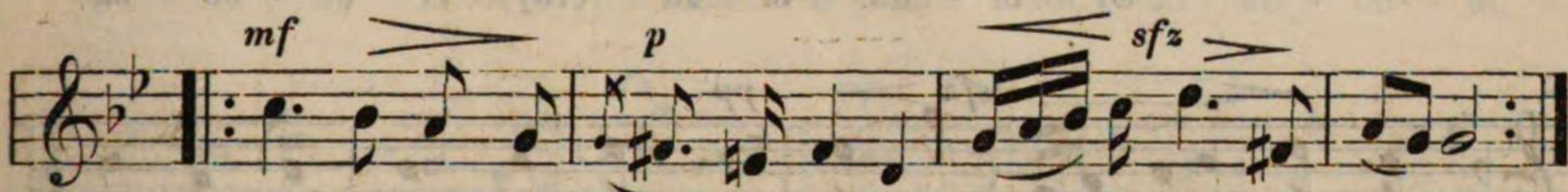
Голосъ зъ Рукописі М. Вигорніцького.

Andante.

Переложивъ підъ музику А. Коціпіньскій.

Ві-ють ві-три, ві-ють буй-ни, ажъ деревья гнут-ся;

Ой, якъ бо-лить мо-є сер-це, са- - ми сліо-зи лют-ся!

Трачу літа въ лютімъ горі і кінця не бачу;
Тільки тоді легче стане, якъ трошки поплачу.

Не придадуть сліози щастя... серцю легче буде;
Хто щасливимъ бувъ часочокъ, по вікъ не забуде.

Есть-же люде, що і мойій завидують долі:
Чи щаслива-жъ та билина, що росте у полі?

Що на полі, що на піскахъ, безъ роси на сонці?
Тяжко жити безъ милого на чужий сторонці?

Безъ милого долі нема, стане сьвітъ тюрмою,
Безъ милого щастя нема, нема і покою!

Де ти милий, чорнобривий, де ти? — озовися!
Якъ безъ тебе я горюю, прийди, подивися!

До когожъ я пригорнуся, і хто приголубить,
Коли теперъ нема того, якій мене любить? ..

Полетіла-бъ я до тебе, та крилець не маю,
Що-бъ побачивъ, якъ безъ тебе зъ горя висихаю. **)

Такі-жъ самі слова въ Зборніку: Жего та Паулі. Ч. II. Стр. 131.

*) Хочъ ту пісню п. Вигорніцькій записавъ одъ селянина, але-жъ кажуть, що її написавъ неза-
бутний Котляревскій.

**) Варіантъ. Сохну, чахну я безъ тебе, всяк-часъ умираю!

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 3.

Żałko materi ditok. *)

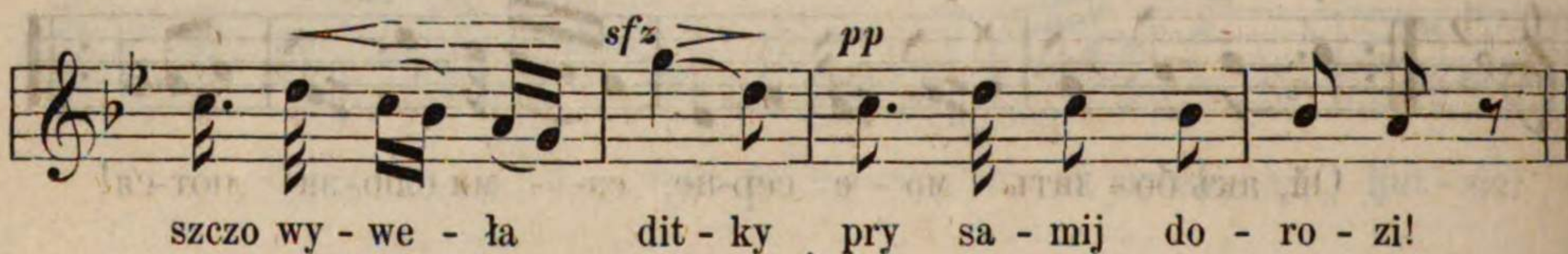
Dumka

(z lubymych piseń kniazia H. A. Potjomkina. **)

Hołos z Rukopysi Jos. Szpeka.

Andante.

Peretożyu pid muzyku A. Kocipiński.

Żyto pośpiło, aż požowtiło,
Idut' żeńci zaty, ditej zabiraty.

Kihyk! kihyk! złetiwszy w horu,

: Tilko wtopyt'sia w czornomu moru! :

I kułyk czajku wede za czubajku;

Czajka kihycze „zhyń ty kułycze!“

Kihyk! kihyk! & &.

A buhaj hu, hu, hne z łoży duhu,

„Ne kryczy, Czajko, powiszu w łuhu.“

Kihyk! kihyk! & &.

Jak ne kryczaty, jak ne litaty?

Ditky małeńki, a ja ich maty.

Kihyk! kihyk! & &.

*) W Baturynie, gdzie ta pieśń jest najwięcej upowszechnioną tameczni starcy utrzymują: że pochodzi od samego Hetmana Mazepy.

**) Podług podań narodowych, książę Potjomkin, namiętnie lubił muzykę i sztuki piękne. Miał być tworcą wielu pieśni i melodyj w języku Rusinów-Naddnieprzańskich. Ciekawy był by autentyczny zbiór takowych, o co może i nie tak trudno, ponieważ w kilku domach obywatelskich mają być zabytki zbiorów z owiej epoki (1778 r.) w której to, na przyjęcie Cesarzowej i księcia znakomitsze domy wspułębiały się z dobranymi orkiestrami i śpiewakami uprzyjemniać pobyt w ich kraju tak znakomitych gości, przez narodowe śpiewy, tańce i festyny. Od téj też pory można oznaczyć zaprowadzenie Chórów Orkiestr u zamożniejszych obywateli w Małorossyi, które po dziś dzień jeszcze u niektórych dotrwały.

Перша Сотня.

Сіомі Десятокъ.

No. 3.

Жалко матері дітокъ. *)

Думка

(зъ любимыхъ пісень князя Г. А. Потемкіна.) **)

Голосъ зъ Рукописі Гос. Шнека.

Andante.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Голосъ.

Ой бі - да, бі - да чай - ці не - бо - зі,
що ви - ве - ла діт - ки при са - мій до - ро - зі!
Кі - гикъ! кі - гикъ! зле - тів - ши въ го - ру, тіл - ко въ то - пить ся
въ чор - но - му мо - рю, тіль - ко въ то - пить - ся въ чор - но - му мо - рю!

Жито посypило, ажъ пожовтіло,
Ідуть жєнці жати, дітей забірати.
Кігикъ! кігикъ! злетівши въ гору,
Тільки втопить ся въ чорному морю!:

І куликъ чайку веде за чубайку;
Чайка кігиче „згинь ти куличе!“
Кігикъ! кігикъ! & &.

А бугай гу, гу, гне зъ лози дугу
„Не кричи, Чайко, повішу въ лугу.“
Кігикъ! кігикъ! & &.

Якъ не кричати, якъ не літати?
Дітки маленькі, а я їхъ мати.
Кігикъ! кігикъ! & &.

*) Въ Батурунѣ, гдѣ эта пѣсня во всеобщемъ употребленіи, тамошніе старожилы приписываютъ еѣ самому Гетману Мазепѣ.

**) По народному преданію, князь Потемкинъ страстно любивъ музику и изящныя искусства. Онъ сочинилъ много пѣсней на Южно-русскомъ языкѣ. Любопытно было бы имѣть ихъ собраніе и этого достигнуть, кажется, не очень трудно; потому, что въ нѣкоторыхъ помѣщичьихъ домахъ есть еще остатки собранія съ этого времени (1778 г.) когда, для принятія Императрицы и князя, лучшіе дома соревновали въ томъ, чтобъ великимъ гостямъ, посѣтившимъ ихъ край, доставить удовольствіе отборными оркестрами и хорами, а также, — народными пѣснями и праздниками. Къ этому времени можно отнести начало хоровъ и оркестровъ у болѣе богатыхъ помѣщиковъ Малороссіи, что у нѣкоторыхъ еще и доселѣ сохраняется.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 4.

„Po za hajem brała diwczyna lon.“

Dumka

(z pid Nowohoroda-Wołyńskoho.)

(Zwiahel.)

Hołos spiwaŭ Kindrat Straszkievich.

Andante con moto.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

Po za ha - jem bra - ła diw - czy - na lon;
 wsiu do - ły - nu iz - cho - dy - ła: ne - ma to - ho
 i po wik ne bu - de, ko - ho wir - no lu - by - ła.

Prybud', prybud', mołodyj kozacze, хоч w nedilu do mene;
 Tużyt', nyje i rozbywajetsia, moje serce bez tebe.

„Nikudoju, mołoda diwczyno, ta do tebe prybuwaty;
 Stoit' warta na czotyri bramy, nikudoju objichaty.“

Po za hajem, mołodyj kozacze, po za hajem zełeneńkim,
 Po za hajem, hajem zełeneńkim, konyczeńkom woronenkim.

„Oj dałeko mołoda diwczyno po za hajem objiżdżaty,
 Musysz, musysz, moje ty serdeńko, ta do oseni żdaty!“

Oj jak meni mołodyj kozacze, ta do oseni żdaty!
 Choczut' mene otec i matusia, ta za neluba daty!

„Oj jak budeš, mołoda diwczyno, nelubu rusznyk dawaty,
 Pyszy pyśma na biłym paperi, ta dawaj meni znaty.“

Oj deż meni mołodyj kozacze, ta pysariw dostawaty,
 Oj jak zwiażut' biły ruczeńki, treba wirne prysiahaty.

Перша Сотня.

Сіомі Десятокъ.

No. 4.

„По за гаємъ брала дівчина ліонъ.“

X Думка

(зъ підъ Новгорода-Волинського.)

(Звіагел.)

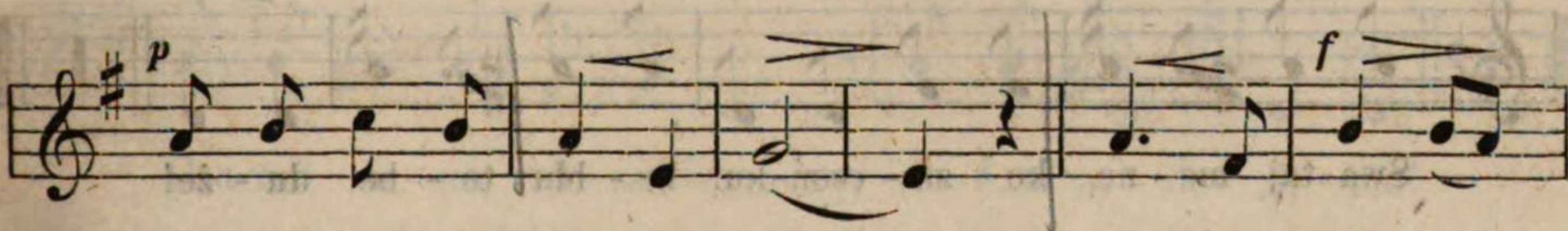
Голосъ співавъ Кіндратъ Страшкевичъ.

Andante con moto.

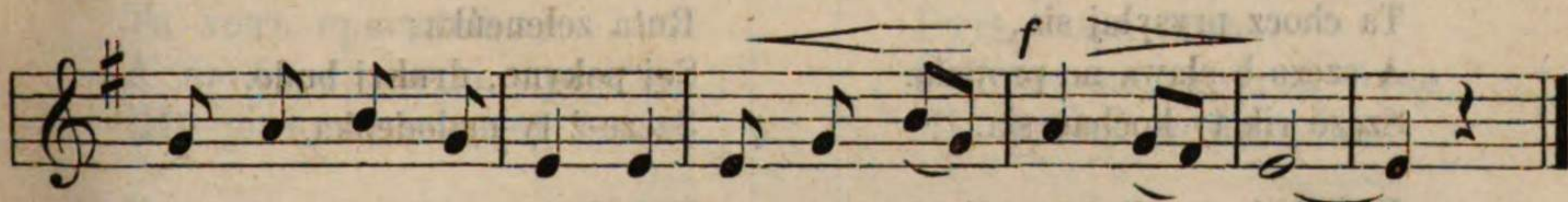
Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

По за га - емъ бра - ла дів - чи - на ліонъ;

всю до - ли - ну із - хо - ди - ла: не - ма то - го

і по вікъ не бу - де, ко - го вір - но лю - би - ла.

Прибудь, прибудь, молодий козаче, хочъ въ неділю до мене;
Тужить, ние і розбивається мое серце безъ тебе.

„Нікудою, молода дівчино, та до тебе прибувати;
Стоїть варта на чотирі брами, нікудою обійхати.“

По за гаємъ, молодий козаче, по за гаємъ зелененькімъ,
По за гаємъ, гаємъ зелененькімъ, кониченькомъ вороненькімъ.

„Ой далеко молода дівчино, по за гаємъ обійжджати,
Мусишъ, мусишъ, мое ти серденько, та до осені ждати!“

Ой якъ мені, молодий козаче, та до осені ждати!
Хочуть мене отець і матуся, та за нелюба дати!

„Ой якъ будешъ, молода дівчино, нелюбу рушникъ давати,
Пиши письма на білімъ папері, та давай мені знати.“

Ой дежъ мені, молодий козаче, та писарівъ доставати,
Ой якъ звяжуть білі рученькі, треба вірне присягати.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 5.

„Łuhom idu koniu wedu.“

Szumka

(z pid Łuben.)

Hołos spiwaŭ Em. Andrejew.

Allegretto.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

Oj choć swataj, choć ne swataj,
Ta choć prysyłaj sia,
A szczo-b sława ne propała,
Szczu rik ty kochaŭ sia.

Koły-b że ty, diwczynońko,
Buła bahateńka,
Wziaŭ by tebe za ruczeńku,
Powiŭ do bateńka.

Koły-b że ja kozaczeńku,
Buła bahateńka:
Napluwała-b ja na tebe,
Na twoho bateńka!

Oj pidu ja pid wyszeńku,
Aż łyst' opadaje;
Żałuj mene, družynońko,
Myłyj pokydaje.

Ne żury sia, diwczynońko,
Ruta zeleneńka;
Sej pokyne, druhyj bude,
Szczu-ż ty mołodeńka.

Koły-b że ty, diwczynońko,
Todi za miż wyszła:
Jak na bytij dorożeńci
Jara ruta zijszła.

Bodaj że ty, kozaczeńku,
Todi ożenyŭ sia:
Jak u młyni na kamini
Kukil urodyŭ sia!

A diwczyna dohadała-ś,
Rutu posijała;
Doszczi piszły, ruta zijszła,
Diwka za miż wyszła. —

A u młyni na kamini.
Kukil ne wrodyŭ sia:
Kozak staryj, jak sobaka,
A szcze j ne żenyŭ sia.

Перша Сотня.

Сіюми Десятокъ.

No. 5.

„Лугомъ іду коня веду.“

Шумка

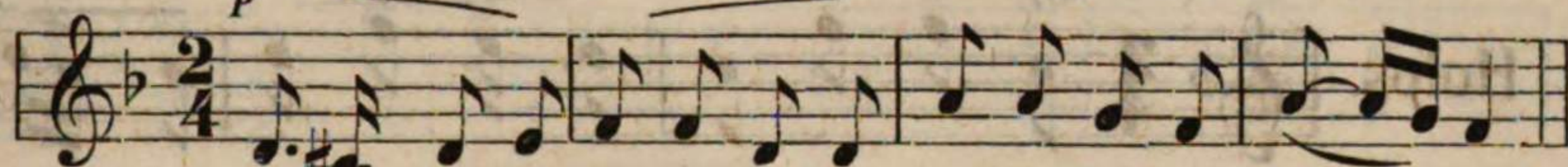
(з підъ Лубенъ.)

Голосъ співавъ Ем. Андреевъ.

Allegretto.

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінскій.

Голосъ.

Лу-гомъ і - ду ко-ня ве-ду, роз-ви-вай ся лу - же!

Сва-тай ме - не, ко - за - чень-ку, лю-блю те - бе ду - же!

Ой хочъ сватай, хочъ не сватай,
Та хочъ присилайся,
А що-бъ слава не пропала,
Що рікъ ти кохався.

Коли-бъ же ти, дівчинонько,
Була багатенька,
Взявъ би тебе за рученьку,
Повівъ до батенька.

Коли-бъ же я, козаченьку,
Була багатенька:
Наплювала-бъ я на тебе,
На твого батенька.

Ой піду я підъ вишеньку,
Ажъ листъ опадає;
Жалуй мене, дружинонько,
Милий покидає.

Не журися, дівчинонько,
Рута зелененька;
Сей покине, другий буде;
Ще-жъ ти молоденька.

Коли-бъ же ти, дівчинонько,
Тоді за міжъ вийшла:
Якъ на битій дороженьці
Яра рута зійшла.

Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженив ся,
Якъ у млині на каміні
Кукіль уродивъ ся!

А дівчина догодалась,
Руту посіяла;
Доці пішли, рута зійшла,
Дівка за міжъ вийшла.

А у млині на каміні
Кукіль не вродився,
Козакъ старий, якъ собака,
А ще й не женився.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 6.

„Bołyt' moja hołowońka wid samoho czoło.“

Piśnia

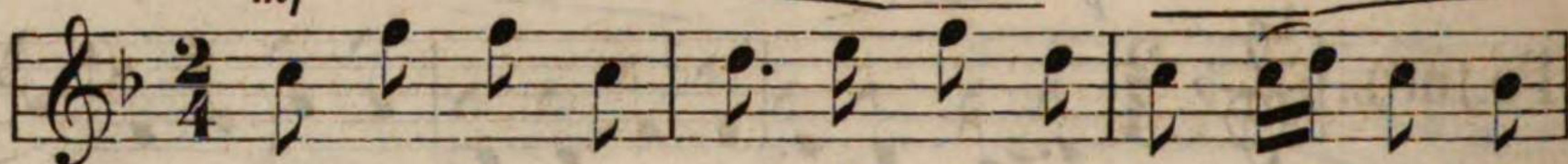
(z lubymych piseń kniazia G. A. Potjomkina.)

Hołos z Rukopysi Jos. Szpeka.

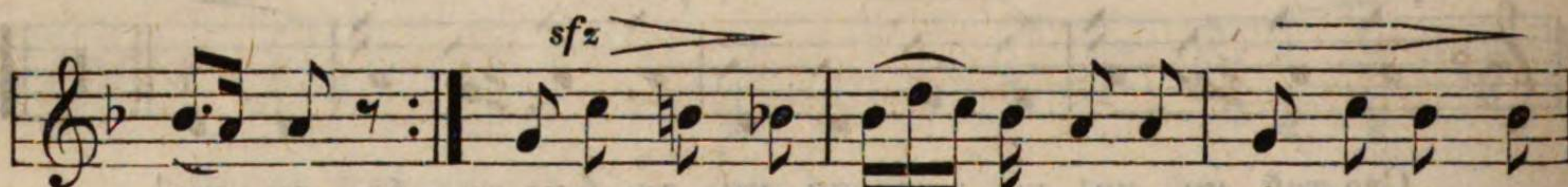
*Allegretto.**mf*

Perełożyu pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

Bo - łyt' mo - ja ho - ło - woń - ka wid sa - mo - ho
 Ne ba - czy - ła my - ło - ń - ko - ho ni te - per, ni

czo - ła,
 wczo - ra.

Oj ba - czyt sia ne żu - ru - sia, w tu - hu ne wda -

ju - sia. A jak wyj - du za wo - ro - ta od wi - tru wa -

lu - sia, od wi - tru wa - lu - sia.

Oj baczyt sia, szczo ne płaczu, samy ślozy ljut sia,

Wid myłoho ludej nema, wid neluba szlut sia.

Nema moho myleńkoho, szczo karyji oczi, *)

Nedożdu sia joho k'sobi | : do samoji noczi. | **)

Warjanty.

*) Nema moho sońcia;
 Ni z kim meni rozmowlaty,
 Sydia u wikońcia.

**) Ni z kim meni rozmowlaty,
 Temneńkoji noczi.

Перша Сотня.

Сіюми Десятокъ.

No. 6.

„Болить моя головонька відъ самого чола.“

Пісня

(з любимихъ пісень князя Г. А. Потемкіна.)

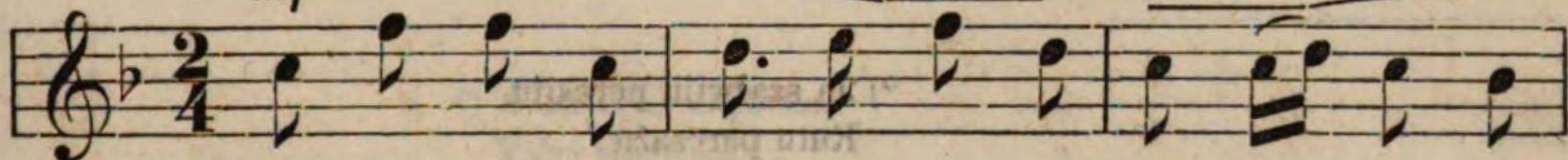
Голосъ зъ Рукописі Іос. Шпека.

Allegretto.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

mf

Голосъ.

Бо - лить мо - я го - ло - вонь-ка відъ са - мо - го
Не ба - чи - ла ми - лень-ко - го ні те - перъ, ні

чо - ла,
вчо - ра.

Ой ба - чит-ся не жу-рюся, въ ту - гу не вда-

ю - ся. А якъ вий-ду за во - ро-та одъ віт-ру ва-

лю - ся.

одъ віт - ру ва - лю - ся.

Ой бачится, що не плачу, сами слізи льются,
Відъ милого людей нема, відъ нелюба шлются.
Нема мого миленького, що карі очі, *)
Недождуся ёго къ собі : до самої ночі. : **)

Варян ти.

*) Нема мого сонця;

Ні скімъ мені розмовляти,

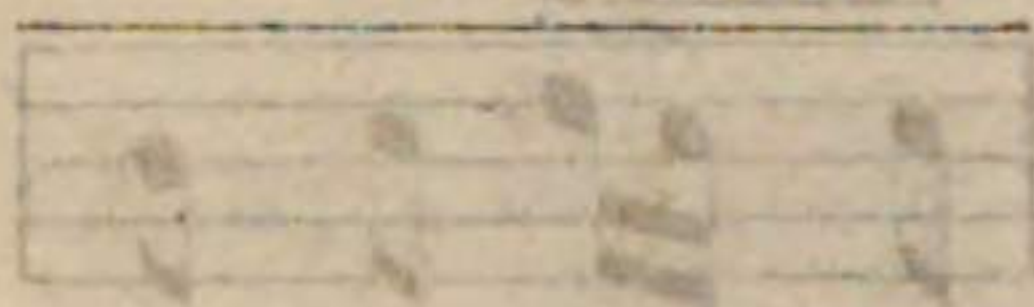
Сидя у віконця !

**) Ні зъ кімъ мені розмовляти,

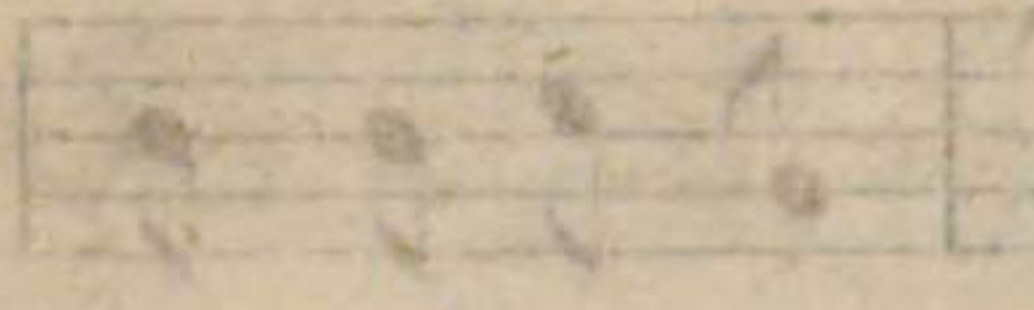
Темненької ночі.

Nema-ż moho myleńkoho, nema joho tuta,
 Poschodyła piśla doszczu szałwija i ruta.
 Ia szałwiju peresiju, rutu peretyczu;
 Taky swoho myleńkoho : k'sobi pereključu. : *)

Barwinoczku zełeneńkij, steły sia nyzeńko,
 A ty myłyj, czornobrywyj, prysuń sia błyzeńko.
 Zełeneńkij barwinoczku, steły sia szcze nyźcze,
 A ty myłyj, czornobrowyj, : prysuń sia szcze błyźcze. : **)

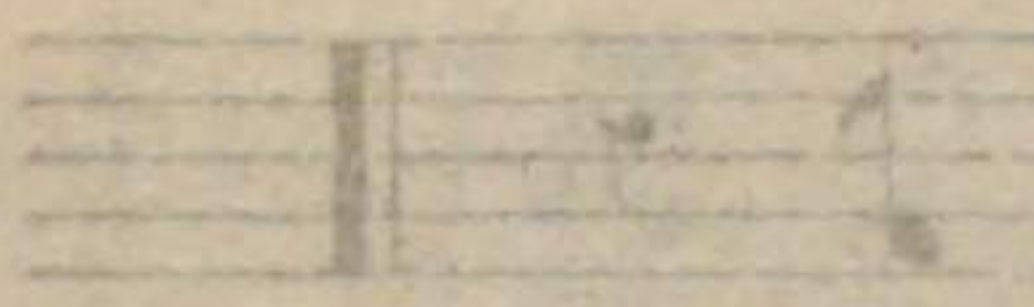
*) Ja szałwiju peresiju,
 Rutu peresažu;
 Taky swoho myleńkoho
 K'sobi perenažu!

**) a) Ta wże-ż meni ne chodyty,
 Kudy ja chodyła;
 Ta wże-ż meni ne lubyty,
 Koho ja lubyła.
 Ta wże-ż meni ne chodyty,
 Rankom po pid zamkom;
 Ta wże-ż meni ne stojaty
 Iz mojim kochankom.

b) Ta wże-ż meni ne chodyty
 W lisok po oriszky;
 Ta wże-ż meni mynuły sia
 Diwockiji smiszky!
 Szkodaż moji urodońki
 Wysokoho rostu!
 Pryjszłos meni utopyt' sia
 Z vysokoho mostu!

Нема-жъ мого миленького, нема ёго тута,
Посходила пісьля дощу шалвія і рута.
Я шалвію пересію, руту перетичу;
Таки свого миленького : къ собі перекличу.:|*)

Барвіночку зелененькій, стелися низенько,
А ти милий, чорнобривий, присунься близенько.
Зелененькій барвіночку, стелися ще нижче,
А ти милий, чорнобровий, : присунься ще ближе.:|***)

*) Я шалвію пересію,
Руту пересажу;
Таки свого миленького
Къ собі перенажу!

а) Та вже-жъ мені не ходити,
Куди я ходила;
Та вже-жъ мені не любити,
Кого я любила.
Та вже-жъ мені не ходити
Ранкомъ по підъ замкомъ;
Та вже-жъ мені не стояти
Ізъ моімъ коханкомъ.

б) Та вже-жъ мені не ходити
Въ лісокъ по орішки;
Та вже-жъ мені минулися
Дівочкїї смішки!
Шкодажъ мої уродоньки
Високого росту!
Прийшлося мені утопитися
Зъ високого мосту!

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 7.

Hailka. *)

„A my proso sijały, sijały!“

Piśnia wesnianaja.

Hołos z Rukopysi M. Wyhorniékoho.

Allegretto.

Perełożyu pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

A my pro - so si - ja - ły, si - ja - ły;

Oj Did, Ła - da, si - ja - ły, si - ja - ły!

A my proso wytopczem, wytopczem;
Oj Did, Łada **) wytopczem, wytopczem!

Ta czym że wam wytoptat', wytoptat'?
Oj Did, Łada, wytoptat', wytoptat'?

A my koni wypustym, wypustym;
Oj Did, Łada, wypustym, wypustym!

A my koni perejmem, perejmem;
Oj Did, Łada, perejmem, perejmem!

*) Hailka, na Ukrainie „Wesnianka.“ Uroczystość ta obchodzi się w całej Rusi, a nawet Serbji, połączona z różnemi śpiewami i zabawami, takim sposobem: na pierwszy, drugi a czasem i trzeci dzień Wielkanocy schodzi się lud po południu koło cerkwi lub na kościelisko. Odprawiwszy modły kładą najprzód potrawy na rodzinne groby, potem skupiają się dziewczyny we dwa rzędy i gdy dziewczęta pierwszego rzędu śpiewają pierwszą strofę podnoszą w górę połączone swoje ręce, pod które drugi rząd przechodzi a wystąpiwszy naprzód bierze się za ręce i śpiewa następującą zwrotkę, co się na przemian odbywa aż do końca pieśni. Gdzie indziej zbierają się dziewczęta tworząc koło i stawiając jedne z dziewcząt do środka. Zaczyna się śpiew, albo wszystkich albo jednej stojącej we środku, której, drugie tańcząc odpowiadają. Innym zaś razem: dziewczyna w kole będąca bije różczką wierzbową drugę uciekającą za kołem; czasem zaś staje jedna na rękach drugich wykonywając rozmaite grupy i obrazy. Główną jednak przytem jest zabawą, że dziewczyna we środku stojąca rękami lub ruchami twarzy wszystko to objawia co się śpiewa. Żegota Pauli, pieśni ludu polskiego. Str. 10.

**) Did, Łada! wykrzyknik, sięga jeszcze zabytków pogańskich czasów i jest własnością wszystkich Słowian.

Перша Сотня.

Сіюми Десятокъ.

No. 7.

Гаїлка. *)

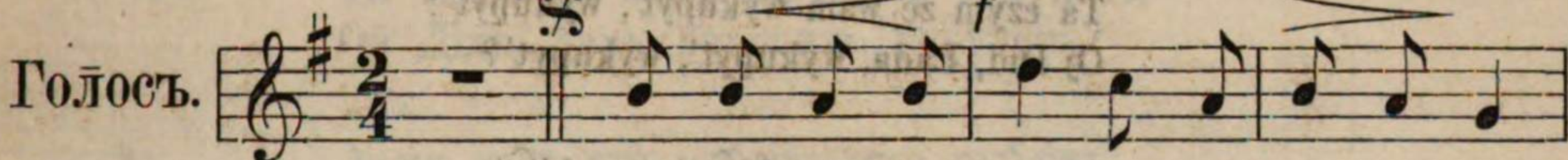
„А ми просо сіяли, сіяли!“

Пісьня весняная.

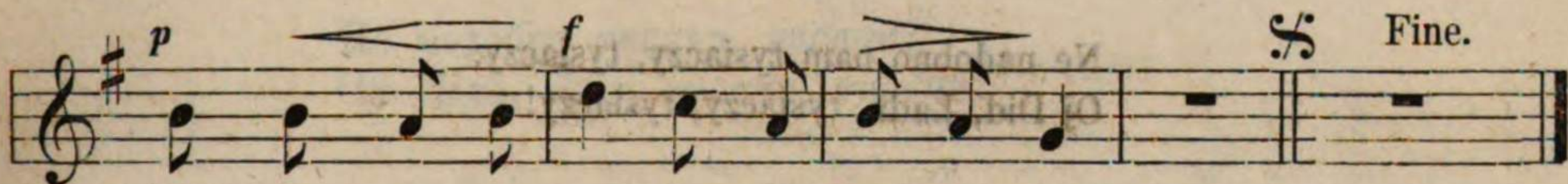
Голосъ зъ Рукописі М. Вигорніцького.

Allegretto.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінскій.

А ми про - со сі - я - ли, сі - я - ли;

Ой Дідъ, Ла - да, сі - я - ли, сі - я - ли!

А ми просо витопчемъ, витопчемъ;
Ой Дідъ, Лада,**) витопчемъ, витопчемъ!

Та чимъ же вамъ витоптатъ, витоптатъ?
Ой Дідъ, Лада, витоптатъ, витоптатъ?

А ми коні випустимъ, випустимъ;
Ой Дідъ, Лада, випустимъ, випустимъ!

А ми коні переймемъ, переймемъ;
Ой Дідъ, Лада, переймемъ, переймемъ!

*) Гаїлка, въ Чкрайнѣ „Веснянка.“ Это торжество сопровождаемое различными пѣснями и играми, празднуется во всей Руси, даже въ Сербіи, — слѣдующимъ образомъ: въ первый или во второй, а иногда и въ третій день Воскресенскихъ святѣкъ послѣ обѣда народъ собирается около церкви или на кладбищѣ. Послѣ молитвы прежде всего кладѣтъ явства на родныя могилы; потомъ дѣвицы становятся въ два ряда и когда стоящія въ одномъ ряду поютъ первый куплетъ, то поднимаютъ вверхъ руки, которыми держутся и подъ которыя проходитъ другой рядъ, который, выступивъ впередъ и взявшись за руки, тоже поетъ слѣдующій куплетъ, что попеременно продолжаютъ до конца пѣсни.

Въ другихъ мѣстахъ дѣвицы собираются и становятся въ кружокъ, посылая одну въ средину кружка. Начинается пѣніа, поютъ или всѣ, или же одна, стоящая въ срединѣ кружка, которой, въ такомъ случаѣ, другіе отвѣчаютъ, танцуя при томъ.

Еще иначе: дѣвица находящаяся въ срединѣ, бьетъ вербовымъ прутѣмъ другую, бѣгающую за кругѣмъ; а иногда, — одна стаеъ на рукахъ другихъ, представляя разныя фигуры и картины. Но главная забава состоитъ въ томъ, что стоящая въ срединѣ дѣвица, движеніемъ рукъ или же лица обнаруживаетъ все то, что поется.

Жигота Паулі, пѣсни польскаго народа. Стр. 10.

**) Дідъ, Лада! знакъ восклицательный очень древній, употребляемый у вѣхъ почти Славянъ.

Ta czym że wam pereniat', pereniat'?
Oj Did, Łada, pereniat', pereniat'?

Oj szelkowym newodom, newodom;
Oj Did, Łada, newodom, newodom.

A my koni wykupym, wykupym;
Oj Did, Łada, wykupym, wykupym!

Ta czym że wam wykupyt', wykupyt';
Oj Did, Łada, wykupyt', wykupyt'?

A my damo sto rubliu, sto rubliu;
Oj Did, Łada, sto rubliu, sto rubliu!

Ne nadobno nam tysiaczy, tysiaczy;
Oj Did, Łada, tysiaczy, tysiaczy!

A my damo diwyciu, diwyciu;
Oj Did, Łada, diwyciu, diwyciu!

Oj toho nam nadobno, nadobno;
Oj Did, Łada, nadobno, nadobno!

Taki-ż słowa w Zbornyku Waćława
z Oleska. Str. 53.

Та чимъ же вамъ перенять, перенять,
Ой Дідь, Лада, перенять, перенять?

Ой шовковимъ неводомъ, неводомъ;
Ой Дідь, Лада, неводомъ, неводомъ

А ми коні викупимъ, викупимъ;
Ой Дідь, Лада, викупимъ, викупимъ!

Та чимъ же вамъ викупить, викупить;
Ой Дідь, Лада, викупить, викупить?

А ми дамо сто рублівъ, сто рублівъ;
Ой Дідь, Лада, сто рублівъ, сто рублівъ!

Не надобно тисячи, тисячи;
Ой Дідь, Лада тисячи, тисячи!

А ми дамо дівицю, дівицю;
Ой Дідь, Лада, дівицю, дівицю!

Ой того намъ надобно, надобно;
Ой Дідь, Лада, надобно, надобно! —

Такі-жъ слова въ Зборнику Ваць Лава
зъ Олеска. Стр. 53.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 8.

Syrota.

„Oj, ne szumy łuże, z dubrowoju duże!“

Dumka z Ukrainy.

Hołos z Rukopysi Jos. Witwićkoho.

Andantino.

Perełożyu pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

Oj, ne szu - my łu - że, z du - bro - wo - ju du - że;

ne za-wdawaj ser-cu ża - lu szczo ja w czużim kra-ju!

Bo ja w czużim kraju, jak na pustyni,
 |: Do koho ja prytulu sia u łychij hodyni? :| *)

Oj, ta każut lude, szczo ja ne żuru sia,
 |: Ta jak wyjdu na ułyciu, wid witru wala sia. :|

*) Warjant.

Oj ja w czużym kraju, jak na pożaryni,
 |: Nichto mene ne pryhorne pry łychij hodyni. :|

Oj robłu ja, robłu, robota ni za-szczo,
 |: Lude każut' i howorjat': „syrota łedaszczo! :|

Syrota łedaszczo, ne chce robyty;
 |: Oj oddajmo wraża syna u wijsko służyty! “ :|

Syrota wtomyu sia, na tyn pochylyu sia;
 |: Lude każut i howorjat': „win, mabut', upyü sia! “ :|

Oj pidu ja, pidu na horu krutuju,
 |: Oj stanu-ż ja, podywlu sia na rieczku bystruju. :|

Oj riczeńka bystreńkaja, na jiji dywlu sia;
 |: Taki mene dumky berut': pidu, utoplu sia. :|

Ne topy sia, kozaczeńku! marne duszu zhubysz:
 |: Treba z neju w świti żyty, choć jiji ne lubysz! :|

Перша Сотня.

Сіомі Десятокъ.

No. 8.

Сирота.

„Ой, не шуми дуже, зъ дубровою дуже!“

Думка зъ України.

Голосъ зъ Рукописі І. Вітвітцького.

Andantino.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Голосъ.

Ой, не шу - ми лу - же, зъ ду - брово - ю ду - же;

не за-вда-вай серцю жа - лю, що я вь чужімъ краю!

Во я вь чужімъ краю, якъ на пустині,
 |: До кого я притулюся у лихій годині? : *

Ой, та кажуть люде, що я не журюся,
 |: Та якъ вийду на улицю, відъ вітру валюся. :|

*) Варянтъ.

Ой я вь чужимъ краю, якъ на пожарині,
 |: Ніхто мене не пригорне при лихій годині. :|

Ой роблю я, роблю, робота ні за-що,
 |: Люде кажуть і говорять: „сирота ледащо! :|

Сирота ледащо, не хоче робити;
 |: Ой отдаймо вража сина у військо служити! “ :|

Сирота втомився, на тинъ похилився;
 |: Люде кажуть і говорять: „вінь, мабуть, упився! “ :|

Ой піду я, піду на гору крутую,
 |: Ой стану-жъ я, подивлюся на річку биструю. :|

Ой річенька бистренькая, на йїї дивлюся;
 |: Такі мене думки беруть: піду утоплюся. :|

Не топися, козаченьку! марне душу згубишъ:
 |: Треба зъ нею вь світі жити, хочъ йїї не любишъ! :|

Oj, ta każut lude, szczo ja piû, hulaju;
 : A pryjdu ja do domońku ta j dumku dumaju. :

Ta j dumku dumaju, szczo czynyty maju,
 : Szczo ja z swoju mylenkoju miszkania ne maju! :

Oj puszczu-ż ja łodka po nad bereżeńky.
 : Tiażko-ż meni wświti żyty czerez worożeńky. :

Pływe łodka, pływe, aż do Horodnicy, *)
 : Czomu-ś meni z mojej myłoj' miszkania psujet sia. :

Oj wyjdu ja, wyjdu na horu krutuju,
 : Podywłusia ja w dołynu na wodu bystruju. :

Aż tam more hraje, wodu rozływaje;
 : Oj radby ja wtopyty sia, more ne pryjmaje. :

Oj stij, ne topy sia, bo duszu zahubysz;
 : Musysz z neju w świti żyty, choć jeji nelubysz. :

*) Horodnica, w cyrkuli Kołomyjskim w Halicyj.

Ой, та кажуть люде, що я пью, гуляю;
| А прийду я до домоньку, та й думку думаю. :|

Та й думку думаю, що чинити маю,
|: Що я зь своєю миленькою мішканя не маю! :|

Ой пущу-жъ я лодку по надъ береженьки,
|: Тяжко-жъ мені въ сьвіті жити черезъ вороженьки. :|

Пливе лодка, пливе, ажъ до Городниці, *)
|: Чому-сь мені зь моею милою мішканя псується. :|

Ой вийду я, вийду на гору крутую,
|: Подивлюся я въ долину на воду биструю. :|

Ажъ тамъ море грає, воду розливає;
|: Ой радъ би я втопитися, море не приймає. :|

Ой стій, не топись, бо душу загубишъ;
|: Мусишъ зь нею въ сьвіті жити, хочъ її нелюбишъ. :|

*) Городниця, въ Галиції въ циркулі Коломийськімъ.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 9.

Jak hirko w newoli!

Pisnia z chorom

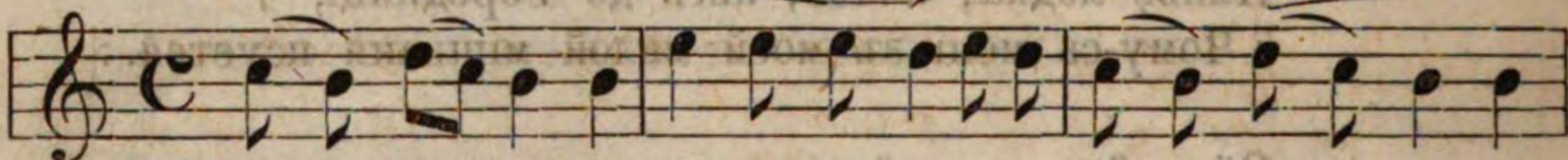
(z lubymych piseń kniazia G. A. Potjomkina.)

Hołos z Rukopysi Jos. Szpeka.

Moderato.

Perełożyu pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos.

Ta chodyu czencyk po nad wo-do - ju, no-syū so - ło-wej-ka

iz so-bo-ju, ta no-syū jo-ho u kli-tocz-ci, po-sa - dyū jo-ho

na ru - czeń - ci: — „Och, ne ło - ty! Och, ne ło - ty!

Och . . . ! ne ło - ty! Tioch, tioch, tioch, tioch, tioch!

Soło-wej-czy-ku mij! Tioch, tioch, tioch, tioch, tioch! Ty hołubczyku mij!“

Och, mij że ty sołowejczyku!
 Och, mij że ty ta hołubczyku!
 Dam tobi sacharu sołodkoho,
 I wodyci chołodnoji.

Och, poleczu, och, poleczu, och, poleczu!
 Tioch, tioch, & &.

Łuczsze meni po świti litaty,
 Neželi w tebe sachar kluwaty;
 Łuczsze mutnu wodu pyty,
 Neželi w tebe w klitci sydity.

Och, ułetiū, och, ułetiū, och, ułetiū!
 Tioch, tioch, & &.

Перша Сотня.

Сіюми Десятокъ.

No. 9.

Якъ гірко въ неволі!

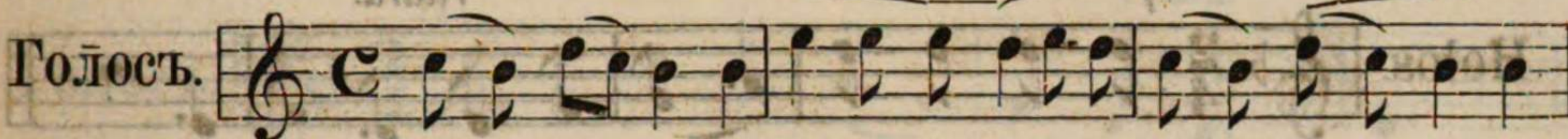
X Піснь вѣ хоромъ

(зъ любимыхъ пісень князя Г. А. Потѣмкіна.)

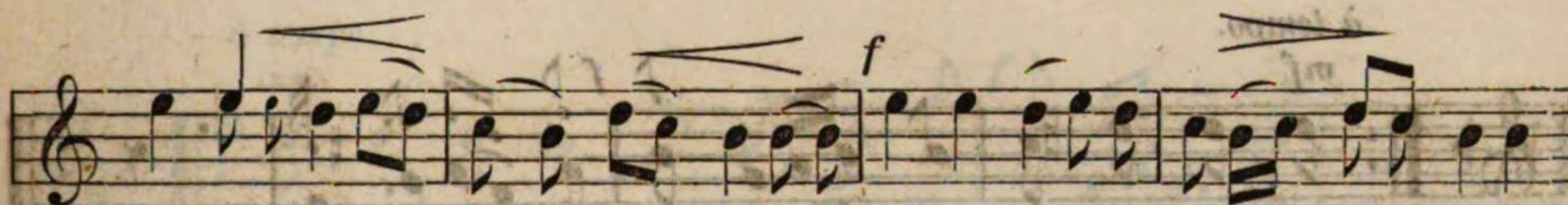
Голосъ зъ Рукописі Гос. Шпека.

Moderato.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Та ходивъ ченчикъ по надъ во-до - ю, носивъ со - ло-вей-ка

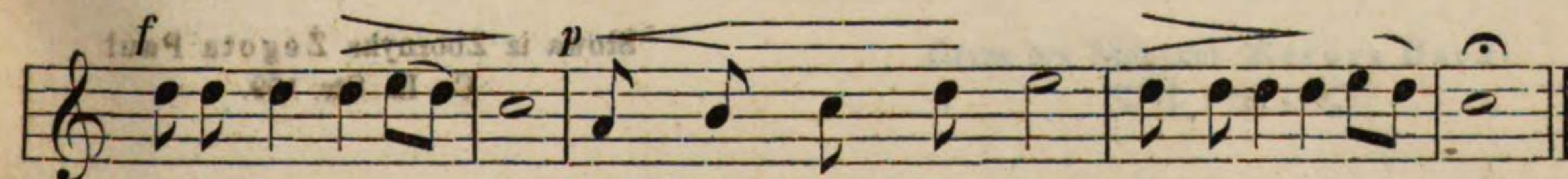
ізъ со - бо-ю, та но-сивъ е-го у клі-точ-ці, по-са - дивъ е-го

на ру - чень-ці:—„Охъ, не ле-ти! Охъ, не ле-ти!

Охъ . . . ! не ле - ти! Тіохъ, тіохъ, тіохъ, тіохъ, тіохъ!

Со-ло-вей-чи-ку мій! Тіохъ, тіохъ, тіохъ, тіохъ, тіохъ! ти голубчику мій!“

Охъ, мій же ти соловейчику,
Охъ, мій же ти та голубчику,
Дамъ тобі сахару солодкого
І водиці холодної.

Охъ, полечу, охъ, полечу, охъ, полечу!
Тіохъ, тіохъ, & &.

Лучше мені по світі літати,
Нежелі въ тебе сахаръ клювати;
Лучше мутну воду пити,
Нежелі въ тебе въ клітці сидіти.
Охъ, улетівъ, охъ, улетівъ, охъ, улетівъ!
Тіохъ, тіохъ, & &.

Persza Sotnia.

Siomy Desiatok.

No. 10.

„Oj, czyj że to dwir?“

Pisnia

(z pid Głuchowa.)

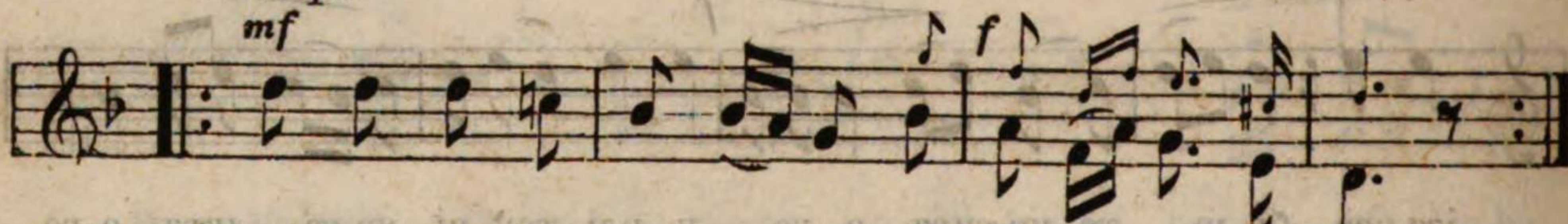
Hołos iz Zbornyka N. A. Markiewicza.

*Allegretto.**f*Perełoży pid muzyku A. Kocipiński.
ritard.

Hołos.

Oj, - czyj że to dwir?... pry - to - czyu by swij!

*à tempo.**mf*

Chq-ro - sza - ja diw - czy - noń - ka, ja cho - dyu by k'nij.

Kołyb ne bojausia,

To-b poženychausia;

|: A to tycho szczo bojuś, —

Iz dałka podywluś! :

Kołyb buła ty moja!

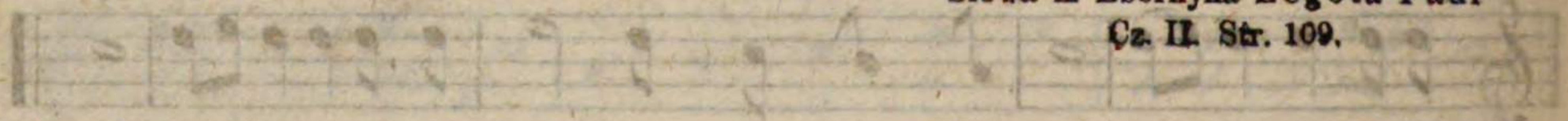
Czohob chtiu ja w switi?

|: Serce, lubko, ty moja!

Numo żyty w misti! :

Słowa iz Zbornyka Żegota Paul

Cz. II. Str. 109.

Перша Сопра.

Сіомі Десятокъ.

No. 10.

„Ой, чий же то двіръ?“

X Пісенья

(зъ підъ Глухова.)

Голосъ ізъ Зборника Н. А. Маркевича.

*Allegretto.**f*

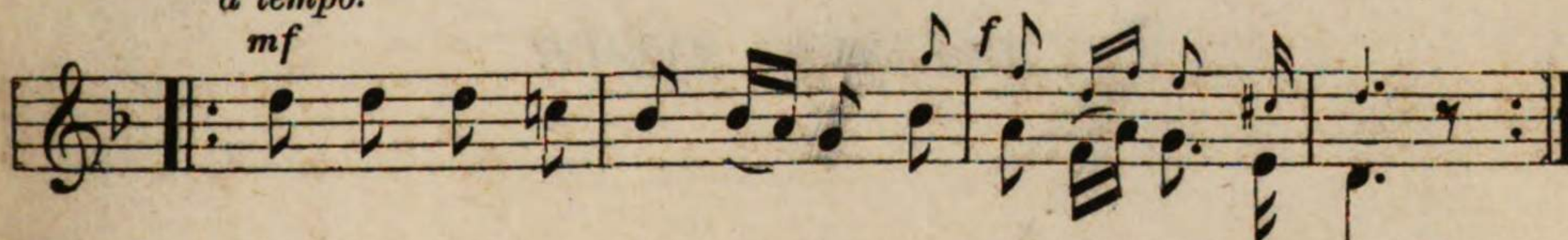
Передоживъ підъ музику А. Коціпінській.

ritard.

Голосъ.

Ой, чий же то двіръ? ... при-то - чивъ би свій!

*à tempo.**mf*

Хо-ро - ша - я дів - чи - нонька, я хо-дивъ би к'ній!

Колибъ не боявся,
 Тобъ пожинився;
 |: А то лихо що боюсь, —
 Ізъ далека подивлюсь! :|

Колибъ була ти моя!
 Чогобъ хтівъ я въ світі?
 |: Серце, любко, ти моя!
 Нумо жити въ міській! :|

Слова ізъ Зборника Жегота Паулі.

Ч. II. Стр. 109.

